

Василь Васильович КІКІНЧУК,
кандидат юридичних наук, доцент
(Харківський національний університет внутрішніх
справ, м. Харків)

ОГЛЯД СУДОВОЇ ПРАКТИКИ З ПИТАНЬ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

У статті наголошено, що негласні слідчі (розшукові) дії згідно з кримінальним процесуальним законодавством є засобами доказування в кримінальному провадженні, які проводяться належним суб'єктом, з підстав і у порядку, визначених КПК України, з дотриманням прав і свобод людини (хоча й пов'язані з їх обмеженням) і спрямовані на отримання фактичних даних про обставини, які підлягають доказуванню та мають значення для кримінального провадження достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливість використання інших доказів. Акцентовано, що важливим завданням у кримінальному провадженні є забезпечення належної правової процедури та недопущення порушення прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження під час проведення процесуальних дій, пов'язаних із обмеженням прав і свобод особи, в тому числі негласних слідчих (розшукових) дій. Констатовано, що, враховуючи міжгалузевий характер негласних слідчих (розшукових) дій, обумовлений поєднанням таємних методів і форм їх проведення, властивий оперативно-розшуковим заходам, із сферою їх застосування – кримінальним провадженням (кримінальною процесуальною діяльністю), на практиці, на превеликий жаль, зустрічаються неправильні трактування й, як результат, застосування норм чинного законодавства. Наголошено, що з метою виправлення ситуації, а також подальшого упорядкування як наукових положень, так і практичних рекомендацій стосовно застосування норм кримінального процесуального права, якими регулюється процедура проведення негласних слідчих (розшукових) дій і використання їх матеріалів у кримінальному провадженні, варто регулярно здійснювати огляд відповідної судової практики. З'ясовано, що на сьогодні сформувалися правові позиції Верховного Суду з приводу: наявності підстав для проведення негласної слідчої (розшукової) дії;

наявності повноважень в особи проводити негласну слідчу (розшукову) дію; дотримання порядку фіксації ходу та результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій; можливості використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у доказуванні, інших цілях або передання інформації; відмежування провокації злочину від допустимої поведінки правоохоронних органів; тощо.

Ключові слова: негласні слідчі (розшукові) дії, доказування, засоби доказування, кримінальне провадження, кримінальне процесуальне законодавство, процесуальний порядок, правові позиції, судова практика, належна правова процедура.

Постановка проблеми. Щодня вчиняється велика кількість різноманітних кримінальних правопорушень, а способи їх учинення трансформуються, причому у сторону полегшення досягнення протиправного задуму та приховання слідів їх учинення, що, своєю чергою, дозволяє зловмисникам уникати притягнення до кримінальної відповідальності. Тому вагому роль в захисті особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень¹ відіграють правоохоронні органи. Вони «виконують функції із запобігання злочинам, їх виявлення, припинення та розслідування в складних умовах. Адже сучасна ситуація в Україні означена загостреним протистоянням різних політичних сил, кризовими явищами в економіці та соціальній сфері, що спричиняє активізацію різноманітних виявів злочинності <...> Продумана система заходів конспірації, яку використовують злочинні формування та окремі злочинці, зумовлює необхідність широкого й активного використання правоохоронними органами негласних методів роботи»². У зв'язку з чим органи досудового розслідування під час збирання доказів використовують засоби, які ґрунтуються на використанні негласних методів і форм роботи, а саме – негласні слідчі (розшукові) дії. Проте, як слушно вказує Т. В. Вахненко, «негласні засоби отримання інформації про кримінальне правопорушення може бути не лише ефективним інструментом отримання доказів у кримінальному провадженні, але й засобом обмеження прав, свобод та законних інтересів осіб, що потрапили до сфери кримінального судочинства. Тому дослідження негласних слідчих (розшукових) дій, як засобів кримінально-процесуального доказування, потребує постійного удосконалення ефективності їх проведення та визначення належності доказів в кримінальному провадженні»³. З огляду на що актуальним

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

² Грібов М. Л., Козаченко О. І. Шляхи вдосконалення правового регулювання негласного співробітництва. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2020. № 2 (115). С. 8. DOI: <https://doi.org/10.33270/01201152.8>.

³ Вахненко Т. В. Використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій для визначення належності доказів у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2024. Вип. 1 (54). С. 114. DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v1.2024.22>.

убачається питання про правозастосовну практику положень глави 21 КПК України. Зокрема, доречно звернутися до судової практики Верховного Суду стосовно узагальнення й забезпечення уніфікованих підходів до правозастосування кримінальних процесуальних норм, якими регулюються підстави та порядок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій і їх оцінки з позиції допустимості та належності доказів у кримінальному провадженні.

Інститут негласних слідчих (розшукових) дій, зокрема, їх поняття, ознаки та місце в системі кримінального процесуального доказування, підстави та процесуальний порядок проведення, особливості використання матеріалів за результатами їх проведення в кримінальному провадженні, постійно викликає зацікавленість з боку багатьох науковців, таких як О. П. Бабіков, Р. І. Благута, Н. Р. Бобечко, О. О. Бондаренко, В. В. Вапнярчук, І. В. Гловюк, О. М. Гумін, Ю. В. Гуцуляк, С. О. Данькова, О. М. Дуфенюк, О. В. Капліна, А. В. Коваленко, І. І. Котюк, М. А. Погорецький, В. О. Попелюшко, С. М. Стахівський, С. Р. Тагієв, В. М. Тертишник, Г. К. Тетерятник, В. Г. Уваров, В. М. Фігурський, Ю. М. Черноус, О. Г. Шило й інші. Вони досліджують його з різних аспектів – кримінального процесуального, криміналістичного, оперативно-розшукової діяльності. Але не зважаючи на наукову розробленість окресленої проблематики, чимало питань досі залишається невирішеними та дискусійними. Це зумовлено низкою чинників, основними з яких є постійне оновлення кримінального процесуального законодавства, активне запровадження у вітчизняній кримінальній юстиції міжнародно-правових стандартів, відсутність єдності в правозастосуванні положень КПК України, що регламентують проведення негласних слідчих (розшукових) дій, високі показники порушень прав і свобод особи під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Тому *метою статті* є здійснення огляду судової практики з питань проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Виклад основного матеріалу. Як зазначається в ст. 2 КПК України, «завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура»¹. Тобто під час розслідування кримінальних правопорушень перед органами досудовими розслідування стоїть важливе завдання, яке полягає в дотриманні прав, свобод і законних інтересів учасників

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

кримінального провадження під час прийняття процесуальних рішень і проведенні процесуальних дій, а також збиранні достатньої, достовірної, допустимої та належної доказової бази задля забезпечення ефективності кримінального провадження. Більше за все, до кожного повинна застосовуватися належна правова процедура. Під останньою прийнято розуміти «застосування права органами правосуддя (судами) відповідно до встановлених і санкціонованих державою юридичних принципів і процедур для гарантування й захисту конституційних та індивідуальних прав людини і громадянина, зокрема і юридичної особи»¹. При цьому повністю погоджуємося із зауваженням О.Овсяннікової, що «розгляд належної правової процедури лише в аспекті юрисдикційного порядку розгляду юридичних справ штучно звужує зміст зазначеної категорії»².

Вважаємо, що належна правова процедура повинна застосовуватися по відношенню до кожного учасника кримінального провадження впродовж усього процесу, на кожній зі стадій кримінального провадження. Цілковито погоджуємося з твердженням В.В.Михайленка, що «належна правова процедура у кримінальному провадженні – це комплексна категорія, яка має безпосередній зв'язок з засадами кримінального провадження і концепцією верховенства права. застосування належної правової процедури є допоміжним завданням кримінального провадження. Належна правова процедура має застосовуватися як під час судового розгляду, так і на стадії досудового розслідування»³. Більше за все, варто погодитися з тим, що належна правова процедура є багатокомпонентною системою, яка містить в собі «якісне законодавство з вичерпним переліком випадків обмеження прав людини та чіткими умовами таких обмежень; компетентнісну складову – діяльність суб'єктів процесуальної діяльності, яка має відповідати нормам кримінального процесуального кодексу; процедури, спрямовані на вирівнювання викривлень процесу, пов'язаних з недобросовісним виконанням процедурних приписів»⁴. У цьому контексті важливим є питання про забезпечення належної правової процедури та недопущення порушення прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження під час проведення процесуальних дій, пов'язаних із обмеженням прав і свобод особи, в тому числі негласних слідчих (розшукових) дій.

Негласні слідчі (розшукові) дії, як вказується в ч.1 ст.246 КПК

---

¹ Шевчук С. Основи конституційної юриспруденції. Харків, 2002. С. 62; Овсяннікова О. Належна (справедлива) судова процедура як гарантія довіри громадськості до судової влади. *Право України*. 2015. № 7. С. 130.

² Овсяннікова О. Належна (справедлива) судова процедура як гарантія довіри громадськості до судової влади. *Право України*. 2015. № 7. С. 131.

³ Михайленко В.В. Застосування належної правової процедури як завдання кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2020. № 1(21). URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2020/n1/20mvvzpk.pdf>.

⁴ Михайленко В.В. Застосування належної правової процедури як завдання кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2020. № 1(21). URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2020/n1/20mvvzpk.pdf>.

України, є різновидом «слідчих (розшукових) дій, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених цим Кодексом»¹. При цьому загальні положення про негласні слідчі (розшукові) дії, підстави та порядок проведення окремих її різновидів регламентовані в гл. 21 КПК України. Крім того, питання про загальні засади та єдині вимоги до організації проведення негласних слідчих (розшукових) дій і використання їх результатів у кримінальному провадженні більш детально регламентовані на підзаконному нормативно-правовому рівні, зокрема, в положеннях інструкції, затвердженої спільним наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5².

Однак, урахувавши міжгалузевий характер негласних слідчих (розшукових) дій, обумовлений поєднанням таємних методів і форм їх проведення, властивий оперативно-розшуковим заходам, із сферою їх застосування – кримінальним провадженням (кримінальною процесуальною діяльністю), на практиці, на превеликий жаль, зустрічаються неправильні трактування й, як результат, застосування норм чинного законодавства. Тому з метою виправлення ситуації, а також подальшого упорядкування як наукових положень, так і практичних рекомендацій стосовно застосування норм кримінального процесуального права, якими регулюється процедура проведення негласних слідчих (розшукових) дій і використання їх матеріалів у кримінальному провадженні, варто здійснити огляд відповідної судової практики.

Зокрема, Ю. Бауман, за результатами огляду судової практики Верховного Суду щодо застосування глави 21 КПК України, доходить висновку, що найчастіше виникають труднощі під час:

- процесуального використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій;
- оцінки доказів, отриманих за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій;
- визначення повноважень осіб, які проводять негласні слідчі (розшукові) дії;
- розмежування правомірної діяльності суб'єктів, які проводять негласні слідчі (розшукові) дії, від провокації вчинення злочину;
- вирішення інших питань, пов'язаних із проведенням слідчих

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

² Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні : наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12#Text>.

(розшукових) дій¹.

А. Р. Туманянц, І. О. Крицька, досліджуючи систему гарантій, пов'язаних із проведенням негласних слідчих (розшукових) дій, крізь призму вітчизняної судової практики та практики Європейського суду з прав людини, пропонують їх систематизувати наступним чином: 1) гарантії, які стосуються проведення будь-яких негласних слідчих (розшукових) дій (ті, що забезпечують: законність та обґрунтованість їх проведення; збереження та захист інформації, отриманої під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій; право осіб на ознайомлення з фактом і результатами їх проведення); 2) гарантії, зумовлені специфікою проведення окремих слідчих (розшукових) дій².

У представленому дослідженні зосередимо увагу на висвітленні сформованих правових позицій з приводу наступних аспектів.

1. Наявності підстав для проведення негласної слідчої (розшукової) дії. Вказане питання відіграє важливу роль під час оцінювання в подальшому доказів, отриманих за результатами проведення таких дій, з позиції їх допустимості. Зокрема, в ч. 3 ст. 246 КПК України зазначається, що «рішення про проведення негласних слідчих (розшукових) дій приймає слідчий, прокурор, а у випадках, передбачених цим Кодексом, – слідчий суддя за клопотанням прокурора або за клопотанням слідчого, погодженого з прокурором», а у ч. 4 цієї ж статті – «виключно прокурор має право прийняти рішення про проведення такої негласної слідчої (розшукової) дії, як контроль за вчиненням злочину»³. При цьому, як убачається зі змісту ч. 5 ст. 246 КПК України, проведення негласної слідчої (розшукової) дії може бути реалізовано протягом строку її проведення, вказаному у відповідному рішенні про проведення цієї дії. Тобто, «якщо негласну слідчу дію було проведено до постановлення ухвали слідчого судді про надання дозволу на проведення такої дії за відсутності обставин, передбачених ч. 1 ст. 250 КПК, здобуті у її результаті докази є недопустимими»⁴.

Більше за все, згідно зі ст. 290 КПК України «прокурор або слідчий за

¹ Баумін Ю. Огляд судової практики Верховного Суду щодо застосування глави 21 Кримінального процесуального кодексу України «Негласні слідчі (розшукові) дії» та провокації вчинення злочину. 100 актуальних правових позицій. Київ : Комітет з кримінального права та процесу, 2021. 31 с. URL: <https://unba.org.ua/assets/uploads/publications/Огляд%20судової%20практики%20ВС.pdf>.

² Туманянц А. Р., Крицька І. О. До питання про систему гарантій, пов'язаних із проведенням негласних слідчих (розшукових) дій, крізь призму вітчизняної судової практики та практики Європейського суду з прав людини. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. № 5. С. 211–214. URL: http://www.lsej.org.ua/5_2018/58.pdf.

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

⁴ Огляд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду щодо недопустимості доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини. Рішення, внесені до ЄРДСР, за період з 2018 року по жовтень 2020 року / упоряд. Заступник голови Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду В.В. Щепоткіна, правове управління (ІІІ) департаменту аналітичної та правової роботи апарату Верховного Суду. Київ, 2020. С. 33; Постанова Верховного Суду від 10.10.2019. Справа № 593/1248/16-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/85175396>.

його дорученням зобов'язаний надати доступ до матеріалів досудового розслідування, які є в його розпорядженні, у тому числі будь-які докази, які самі по собі або в сукупності з іншими доказами можуть бути використані для доведення невинуватості або меншого ступеня винуватості обвинуваченого, або сприяти пом'якшенню покарання. Прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний надати доступ та можливість скопіювати або відобразити відповідним чином будь-які речові докази або їх частини, документи або копії з них, а також надати доступ до приміщення або місця, якщо вони знаходяться у володінні або під контролем держави, і прокурор має намір використати відомості, що містяться в них, як докази у суді. Відкриття матеріалів досудового розслідування, що містяться в інформаційно-комунікаційній системі досудового розслідування, здійснюється шляхом надання доступу до них або надання електронних копій таких матеріалів, засвідчених в установленому порядку»¹. Відповідно відкриттю підлягають як рішення про проведення негласних слідчих (розшукових) дій, так і протоколи цих дій і додатки до них. Як указує з цього приводу Верховний Суд, «за правилами ст. 290 КПК обов'язковому відкриттю підлягають усі зібрані сторонами матеріали, крім випадків, передбачених абз. 2 ч. 6 вказаної норми, у тому числі й ті, які є правовою підставою для проведення органом досудового розслідування негласних слідчих (розшукових) дій (ухвали, постанови, клопотання), що забезпечить можливість перевірки стороною захисту та судом допустимості результатів таких дій як доказів, оскільки за умов, коли стороні обвинувачення відомі всі докази, а сторона захисту не володіє інформацією про них до завершення розслідування, порушується баланс інтересів та принцип рівності сторін у кримінальному процесі»². Відповідно, відсутність ухвали слідчого судді про дозвіл на проведення негласних слідчих (розшукових) дій унеможливорює використання їх результатів у доказуванні³. При цьому «процесуальні документи про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії (в тому числі і відповідна ухвала слідчого судді) повинні досліджуватися судом під час розгляду справи у суді першої інстанції з метою оцінки допустимості доказів, отриманих в результаті негласної слідчої (розшукової) дії»⁴.

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

² Огляд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду щодо недопустимості доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини. Рішення, внесені до ЄРДСР, за період з 2018 року по жовтень 2020 року / упоряд. Заступник голови Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду В.В. Щепоткіна, правове управління (III) департаменту аналітичної та правової роботи апарату Верховного Суду. Київ, 2020. С. 32; Постанова Верховного Суду від 20.12.2018. Справа № 556/483/17. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/78980165>.

³ Огляд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду щодо недопустимості доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини. Рішення, внесені до ЄРДСР, за період з 2018 року по жовтень 2020 року / упоряд. Заступник голови Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду В.В. Щепоткіна, правове управління (III) департаменту аналітичної та правової роботи апарату Верховного Суду. Київ, 2020. С. 31.

⁴ Баумін Ю. Огляд судової практики Верховного Суду щодо застосування глави 21 Кримінального

Водночас в умовах дії правового режиму воєнного стану дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії надається з урахуванням положень ст. 615 КПК України. Приміром, як зазначається в постанові Верховного Суду від 03.12.2019, «надання прокурором дозволу на проведення негласних слідчих (розшукових) дій на підставі ст. 615 КПК не зумовлює недопустимості як доказів відомостей, отриманих за їх результатами, за умови здійснення досудового розслідування на місцевості (адміністративній території), на якій діє правовий режим воєнного, надзвичайного стану, проведення антитерористичної операції, та неможливості виконання відповідним слідчим суддею вказаних повноважень у встановлені законом строки»¹.

2. Наявність повноважень в особи проводити негласну слідчу (розшукову) дію. Відповідно до ч. 6 ст. 246 КПК України «проводити негласні слідчі (розшукові) дії має право слідчий, який здійснює досудове розслідування кримінального правопорушення, або за його дорученням – уповноважені оперативні підрозділи Національної поліції, органів безпеки, Національного антикорупційного бюро України, органів Державного бюро розслідувань, органів Бюро економічної безпеки України, органів, установ виконання покарань та слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України, органів Державної прикордонної служби України. За рішенням слідчого чи прокурора до проведення негласних слідчих (розшукових) дій можуть залучатися також інші особи»². Тобто у випадку доручення проведення негласної слідчої (розшукової) дії уповноваженому оперативному підрозділу підставою для проведення такої дії, поряд із клопотанням про надання дозволу на проведення негласної слідчої (розшукової) дії, ухвалою слідчого судді/постановою прокурора, буде й доручення слідчого. Водночас доручення слідчого про проведення негласної слідчої (розшукової) дії оперативними підрозділами наділяє останніх повноваженнями на проведення вказаної дії. Зокрема, Верховний Суд з цього приводу зазначає, що «проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні належить до повноважень оперативних підрозділів, які за дорученням відповідного суб'єкта (слідчого чи прокурора) забезпечують їх проведення. При цьому під час виконання доручень слідчого, дізнавача, прокурора співробітник оперативного підрозділу користується повноваженнями слідчого. Аналіз п. 5 ч. 2 ст. 36, ст. 41, ч. 6 ст. 246 КПК, Інструкції про організацію проведення негласних

процесуального кодексу України «Негласні слідчі (розшукові) дії» та провокації вчинення злочину. 100 актуальних правових позицій. Київ: Комітет з кримінального права та процесу, 2021. С. 10. URL: <https://unba.org.ua/assets/uploads/publications/Огляд%20судової%20практики%20ВС.pdf>; Постанова Верховного Суду від 15.10.2018. Справа № 239/621/15-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/72269232>.

¹ Постанова Верховного Суду від 03.12.2019. Справа № 425/217/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/86241456>.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9-10, № 11-12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, у сукупності з матеріалами цього кримінального провадження дає підстави для висновку, що слідчий, прокурор, доручаючи оперативному підрозділу відповідно до ст. 36 КПК проведення НСРД, не зобов'язаний в обов'язковому порядку визначати конкретного працівника оперативного підрозділу»¹.

3. Дотримання порядку фіксації ходу та результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Згідно зі ст. 252 КПК України до фіксування негласних слідчих (розшукових) дій застосовуються загальні правила фіксації кримінального провадження, визначені й закріплені в КПК України. Зокрема, хід і результати негласної слідчої (розшукової) дії фіксуються в протоколі та, за необхідності, додатках до нього. Допускається фіксування за допомогою технічних та інших засобів. У разі здійснення щодо осіб, які проводили негласну слідчу (розшукову) дію, та/чи залучених до її проведення осіб заходів безпеки, в протоколі відомості про них можуть зазначатися із забезпеченням конфіденційності даних про таких осіб у порядку, визначеному законодавством. При цьому «протоколи про проведення негласних слідчих (розшукових) дій з додатками не пізніше ніж через двадцять чотири години з моменту припинення зазначених негласних слідчих (розшукових) дій передаються прокурору»². Наприклад, Верховний Суд указує, що «в матеріалах кримінального провадження відсутня інформація, які технічні засоби застосовувалися під час проведення зазначених НСРД, та на які первинні носії записувалася вказана інформація, а згідно з висновком судової криміналістичної експертизи відео-звукозапису № 4387 від 12 листопада 2018 року встановлено, що фонограми/відеофонограми записані на лазерних компакт-дисках DVD-R «Verbatim» № MFP620UB16082715, DVD-R «NANOTECH» № L130532115.01, є копіями, записаними за допомогою персонального комп'ютера. З огляду на те, що відповідно до вимог ч. 3 ст. 254 КПК України виготовлення копії протоколів про проведення НСРД та додатків до них не допускається, а диск є саме додатком до протоколу про проведення НСРД від 26 квітня 2017 року, то сторона обвинувачення завідомо надала суду недопустимий доказ»³. Водночас у постанові від 28.01.2020 Верховний Суд указує, що «недотримання строків складення протоколу після проведення негласної слідчої (розшукової) дії, незазначення інформації про технічні засоби фіксації не впливають на їх зміст, а отже не можуть бути визнані істотними порушеннями, які тягнуть за собою визнання відповідних доказів

---

¹ Постанова Верховного Суду від 16.11.2023. Справа № 629/4665/15-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115061801>.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

³ Постанова Верховного Суду від 17.03.2020. Справа № 426/12149/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88401663>.

недопустимими»¹.

4. Можливості використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у доказуванні, інших цілях або передання інформації. Питання використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій регламентовані положеннями ст.ст.256, 257 КПК України. Зокрема, відповідно до вказаних норм кримінального процесуального законодавства:

– «протоколи щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій, аудіо- або відеозаписи, фотознімки, інші результати, здобуті за допомогою застосування технічних засобів, вилучені під час їх проведення речі і документи або їх копії можуть використовуватися в доказуванні на тих самих підставах, що і результати проведення інших слідчих (розшукових) дій під час досудового розслідування»;

– «особи, які проводили негласні слідчі (розшукові) дії або були залучені до їх проведення, можуть бути допитані як свідки»;

– «у разі використання для доказування результатів негласних слідчих (розшукових) дій можуть бути допитані особи, з приводу дій або контактів яких проводилися такі дії»;

– «якщо в результаті проведення негласної слідчої (розшукової) дії виявлено ознаки кримінального правопорушення, яке не розслідується у даному кримінальному провадженні, то отримана інформація може бути використана в іншому кримінальному провадженні тільки на підставі ухвали слідчого судді, яка постановляється за клопотанням прокурора»;

– «передання інформації, одержаної внаслідок проведення негласних слідчих (розшукових) дій, здійснюється тільки через прокурора»².

При цьому Верховний Суд констатує, що «відповідно до положень ч. 1 ст. 257 КПК на підставі ухвали слідчого судді може бути використана в іншому кримінальному провадженні лише отримана під час проведення НСРД інформація щодо ознак такого кримінального правопорушення, яке не розслідується в кримінальному провадженні, в якому проводились ці заходи. У разі об'єднання кримінальних проваджень потреби у дозволі слідчого судді на її використання немає, оскільки наданий раніше дозвіл слідчого судді на збирання і використання такої інформації вже існує в одному об'єднаному кримінальному провадженні. Така потреба виникає лише у випадку, коли цю інформацію необхідно використати в іншому кримінальному провадженні не об'єднаному з тим, в якому надавався дозвіл на проведення НСРД»³.

5. Відмежування провокації злочину від допустимої поведінки правоохоронних органів. Під час проведення негласних слідчих

¹ Постанова Верховного Суду від 28.01.2020. Справа № 738/329/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87365770>.

² Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

³ Постанова Верховного Суду від 02.11.2023. Справа № 991/10566/20. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115127015>.

(розшукових) дій не допускається з боку працівників правоохоронних органів, уповноважених проводити ці дії, спонукання особа, по відношенню до якого проводиться негласна слідча (розшукова) дія, до вчинення злочину. Як указується з цього приводу в ч. 3 ст. 271 КПК України, «під час підготовки та проведення заходів з контролю за вчиненням злочину забороняється провокувати (підбурювати) особу на вчинення цього злочину з метою його подальшого викриття, допомагаючи особі вчинити злочин, який вона би не вчинила, якби слідчий цьому не сприяв, або з цією самою метою впливати на її поведінку насильством, погрозами, шантажем. Здобуті в такий спосіб речі і документи не можуть бути використані у кримінальному провадженні»¹. Наприклад, у справі № 722/1436/18 Верховним Судом встановлено, що «працівники правоохоронних органів не обмежувалися пасивним розслідуванням, а впливали на ОСОБА_1, схилиючи його до вчинення кримінального правопорушення з метою його подальшого викриття, яке б він не вчинив, якби орган досудового розслідування не сприяв цьому, тобто мало місце провокування <...> Ініціатором збуту наркотичних засобів був саме ОСОБА_2, який користуючись знайомством і товариськими відносинами, фактично підбурював ОСОБА_1 до вчинення кримінального правопорушення і саме своєю поведінкою та розмовами схилив останнього до вчинення кримінального правопорушення, оскільки першим в день проведення НСРД зателефонував ОСОБА_1 та ініціював розмови про наркотичні засоби»². Крім того, було з'ясовано, «що в матеріалах кримінального провадження відсутні відомості про те, що відносно ОСОБА_1 заводилась оперативно-розшукова справа, та про те, що він раніше збував наркотичні засоби, третім особам, крім особи, до якої застосовані заходи безпеки, а також не встановлено походження наркотичних засобів»³.

Водночас «пасивна поведінка органів досудового розслідування, яка не підбурює особу до вчинення злочину, не може розцінюватись як провокація злочину»⁴. Наприклад, «матеріалами кримінального провадження встановлено, що органи досудового розслідування діяли в основному у пасивний спосіб і не провокували засудженого до вчинення злочину. Таким чином, негласні слідчі (розшукові) дії не призвели до підбурювання через призму прецедентної практики ЄСПЛ стосовно п. 1 ст. 6

---

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

² Постанова Верховного Суду від 17.11.2020. Справа № 722/1436/18. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92973773>.

³ Постанова Верховного Суду від 17.11.2020. Справа № 722/1436/18. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92973773>.

⁴ Огляд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду щодо недопустимості доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини. Рішення, внесені до ЄРДСР, за період з 2018 року по жовтень 2020 року / упоряд. Заступник голови Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду В. В. Щепоткіна, правове управління (ІІІ) департаменту аналітичної та правової роботи апарату Верховного Суду. Київ, 2020. С. 59.

Конвенції»¹.

Безперечно, наведені правові позиції не окреслюють всіх аспектів проведення негласних слідчих (розшукових) дій і пов'язаних із цим процесуальних рішень. Вони стосуються найбільш поширених питань, які виникають як у сторони обвинувачення, так і в сторони захисту з приводу належної правової процедури ініціювання, проведення негласних слідчих (розшукових) дій і використання їх результатів. Звісно, є чимало інших питань, які викликають труднощі під час правозастосування положень глави 21 КПК України, наприклад, щодо використання конфіденційного співробітництва, та потребують подальшої наукової розробки.

Висновки. Отже, негласні слідчі (розшукові) дії згідно з кримінальним процесуальним законодавством є засобами доказування в кримінальному провадженні, які проводяться належним суб'єктом, з підстав і у порядку, визначених КПК України, з дотриманням прав і свобод людини (хоча й пов'язаних з їх обмеженням) і спрямовані на отримання фактичних даних про обставини, які підлягають доказуванню та мають значення для кримінального провадження достовірність чи недостовірність, можливість чи неможливість використання інших доказів. Важливим завданням у кримінальному провадженні є забезпечення належної правової процедури та недопущення порушення прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження під час проведення процесуальних дій, пов'язаних із обмеженням прав і свобод особи, в тому числі негласних слідчих (розшукових) дій.

Враховуючи міжгалузевий характер негласних слідчих (розшукових) дій, обумовлений поєднанням таємних методів і форм їх проведення, властивий оперативно-розшуковим заходам, із сферою їх застосування – кримінальним провадженням (кримінальною процесуальною діяльністю), на практиці, на превеликий жаль, зустрічаються неправильні трактування й, як результат, застосування норм чинного законодавства. Тому з метою виправлення ситуації, а також подальшого упорядкування як наукових положень, так і практичних рекомендацій стосовно застосування норм кримінального процесуального права, якими регулюється процедура проведення негласних слідчих (розшукових) дій і використання їх матеріалів у кримінальному провадженні, варто регулярно здійснювати огляд відповідної судової практики. На сьогодні сформувалися правові позиції Верховного Суду з приводу: наявності підстав для проведення негласної слідчої (розшукової) дії; наявності повноважень в особи проводити негласну слідчу (розшукову) дію; дотримання порядку фіксації ходу та результатів проведення негласних слідчих (розшукових) дій; можливості використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у доказуванні, інших цілях або передання інформації; відмежування провокації злочину від допустимої поведінки правоохоронних органів;

---

¹ Постанова Верховного Суду від 22.08.2019. Справа № 629/4448/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/83870631>.

тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Баумін Ю. Огляд судової практики Верховного Суду щодо застосування глави 21 Кримінального процесуального кодексу України «Негласні слідчі (розшукові) дії» та провокації вчинення злочину. 100 актуальних правових позицій. Київ: Комітет з кримінального права та процесу, 2021. 31 с. URL: <https://unba.org.ua/assets/uploads/publications/Огляд%20судової%20практики%20ВС.pdf>.

2. Вахненко Т. В. Використання матеріалів негласних слідчих (розшукових) дій для визначення належності доказів у кримінальному провадженні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2024. Вип. 1 (54). С. 114–118. DOI: <https://doi.org/10.32782/pyuv.v1.2024.22>.

3. Грібов М. Л., Козаченко О. І. Шляхи вдосконалення правового регулювання негласного співробітництва. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2020. № 2 (115). С. 8–18. DOI: <https://doi.org/10.33270/01201152.8>.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, № 11–12, № 13. Ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/conv#n2054>.

5. Михайленко В. В. Застосування належної правової процедури як завдання кримінального провадження. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2020. № 1 (21). URL: <http://lj.oa.edu.ua/articles/2020/n1/20mvvzkr.pdf>.

6. Овсяннікова О. Належна (справедлива) судова процедура як гарантія довіри громадськості до судової влади. *Право України*. 2015. № 7. С. 128–135.

7. Огляд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду щодо недопустимості доказів, отриманих внаслідок істотного порушення прав та свобод людини. Рішення, внесені до ЄРДСР, за період з 2018 року по жовтень 2020 року / упоряд. Заступник голови Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду В.В. Щепоткіна, правове управління (ІІІ) департаменту аналітичної та правової роботи апарату Верховного Суду. Київ, 2020. 69 с.

8. Постанова Верховного Суду від 02.11.2023. Справа № 991/10566/20. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115127015>.

9. Постанова Верховного Суду від 03.12.2019. Справа № 425/217/17. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/86241456>.

10. Постанова Верховного Суду від 10.10.2019. Справа № 593/1248/16-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/85175396>.

11. Постанова Верховного Суду від 15.10.2018. Справа № 239/621/15-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/72269232>.

12. Постанова Верховного Суду від 16.11.2023. Справа № 629/4665/15-к. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/115061801>.

13. Постанова Верховного Суду від 17.03.2020. Справа № 426/12149/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/88401663>.

14. Постанова Верховного Суду від 17.11.2020. Справа № 722/1436/18. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92973773>.

15. Постанова Верховного Суду від 20.12.2018. Справа № 556/483/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/78980165>.

16. Постанова Верховного Суду від 22.08.2019. Справа № 629/4448/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/83870631>.

17. Постанова Верховного Суду від 28.01.2020. Справа № 738/329/17. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87365770>.

18. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12#Text>.

19. Туманянц А.Р., Крицька І.О. До питання про систему гарантій, пов'язаних із проведенням негласних слідчих (розшукових) дій, крізь призму вітчизняної судової практики та практики Європейського суду з прав людини. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2018. № 5. С. 210–214. URL: http://www.lsej.org.ua/5_2018/58.pdf.

20. Шевчук С. Основи конституційної юриспруденції. Харків, 2002. 296 с.

Стаття надійшла до редакції 17.08.2024

Vasyl V. KIKINCHUK,

PhD in Law, Associate Professor

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

REVIEW OF JUDICIAL PRACTICE ON THE CONDUCT OF COVERT INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS

It has been emphasized that secret investigative (search) actions in accordance with criminal procedural legislation are means of proof in criminal proceedings, which are carried out by an appropriate subject, on the grounds and in the manner determined by the Code of Criminal Procedure of Ukraine, with observance of human rights and freedoms (although associated with their restriction) and are aimed at obtaining factual data about the circumstances that are subject to proof and are significant for criminal proceedings, the reliability or unreliability, the possibility or impossibility of using other evidence. It has been emphasized that an important task in criminal proceedings is to ensure due legal procedure and prevent violations of the rights, freedoms and legitimate interests of participants in criminal proceedings during procedural actions related to the restriction of the rights and freedoms of a person, including secret investigative (search) actions. It has been stated that, taking into account the interdisciplinary nature of covert investigative (search) actions, due to the combination of secret methods and forms of their conduct, inherent in operational-search measures, with the scope of their application – criminal proceedings (criminal procedural activities), in practice, unfortunately, there are incorrect interpretations and, as a result, the application of the norms of current legislation. It has been emphasized that in order to correct the situation, as well as further streamline both scientific provisions and practical recommendations regarding the application of the norms of criminal procedural law, which regulate the procedure for conducting covert investigative (search) actions and the use of their materials in criminal proceedings, it is worth regularly reviewing the relevant judicial practice. It has been found out that today the legal positions of the Supreme Court have been formed regarding: the presence of grounds for conducting a covert investigative (search) action; the presence of the authority of a person to conduct a covert investigative (search) action; compliance with the procedure for recording the progress and results of covert investigative (detective) actions; the possibility of using the results of covert investigative (detective) actions for evidence, other purposes, or to transfer information; distinguishing provocation of a crime from permissible behavior of law enforcement agencies; etc.

Key words: *covert investigative (search) actions, evidence, means of proof, criminal proceedings, criminal procedural legislation, procedural order, legal positions, case law, due process.*